

MASSA PREGUNTES

Un relat de: [MariaM](#)

Que són les petites coses les que ens fan feliços, ho sabem prou; que les visquem ... ja és diferent. En general, la gent sempre anem amb presses i no ens en adonem quan passen. És per això que m'agrada l'estiu. És el temps, l'estació, idònia per badar i per fer becaines ... a l'aire lliure, sobretot.

I així estava jo fa una estona. Entre sol i ombra, contemplant el cel. El ventijol remouent les branques dels pins; el sostre, la cúpula de color blau, en moviment. Avui els bens han sortit a pasturar; els que ho fan acompanyats del pastor, en terra ferma, i els altres, els bens rinxolats que vagaregen en el cel. Són aquests els que contemplava. Els núvols petits que circulen en ramat, i canvien constantment.

L'instant d'ara mateix és únic; d'aquí a pocs segons, la realitat haurà canviat. Per tant, he pensat, que és inútil aferrar-se a res. Ni tan sols, al passeig dels meus xais per l'espai. El plaer que he sentit, s'ha fet fonedís quan he començat a fer-me preguntes, massa preguntes; però, mentre ha durat, l'he viscut; el plaer i l'instant. Tot plegat, això, és el que em deia.

Volia escriure un relat, i m'ha sortit una reflexió personal. Quan llegeixo ho faig a poc a poc, gaudint de cada paraula; quan escric, ho faig a raig, sovint de manera ensucrada, segons una meva amiga, la Lola.

Tant si parlem, com si escrivim, deixem-nos anar! Sense condicionants i, si fos possible, en present. Fa una estona no ha estat possible. Un error. Algunes preguntes sobre el passat, m'han espifat el present.

Per què vaig dir SI, en aquella maleïda ocasió i NO en aquella altra, més arriscada aparentment?

Massa preguntes han estorat els meus xais.